

havde sluttet Akkord om, at man efter 1910 fik Grunden overladt til en af uvildige Mænd fastsat Købesum paa ikke under 15,000 Kr. Kirkekomiteen havde altsaa sat sig i Bevægelse og opfyldt Ministeriets Fordring og faaet en ren og klar Afgørelse af Forholdet til Grunden, forinden Ministeriet kunde eller vilde foretage sig noget med Hensyn til Kirken. Hvad vil der altsaa ske, hvis man ikke faar Hjælp til Opførelse af Kirken og saaledes efter 1910 ikke faar Grunden skænket? Saa maa Kirkekomiteen anvende sine 15,000 til at købe en Grund til Kirken og Præstegaarden, og saa er Muligheden for, at Komiteen kan faa Kirken opført, udskudt for et længere Tidsrum. Det sidste vil formodentlig glæde det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, der jo mener, at de Vanløserne slet ikke have Brug for en Kirke. Men for mig kan det, bortset fra, at jeg personlig gerne ser, at Beboernes Ønske imødekommes, være fuldstændig ligegyldigt. Det ærede Medlem brugte i sin Tale flere Gange det Udtryk, at jeg var „ligeglad“. I dette Tilfælde har det ærede Medlem virkelig Ret til at sige det. Jeg kan overfor dette Spørgsmaal være „ligeglad“, jeg sidder ikke i nogen Klemme.

Jeg takker altsaa det ærede Flertal, fordi det har tiltraadt Bevillingen, og jeg anbefaler denne til det høje Ting. Jeg vil kun tilføje, at ingen maa i mindste Maade tro, at man ved at give denne Bevilling vil redde mig ud af en ubehagelig Situation. En saadan findes absolut ikke. Naar det ærede Medlem i sin Omtale af denne Sag endvidere nævnede, at man her gik frem paa en anden Maade end ellers, idet det var en Komité og ikke Menighedsraadet, som havde rejst Sagen og søgt at faa den gennemført, tager det ærede Medlem fejl. Hvad der her har fundet Sted, er det samme, der sker hvert Sted, hvor der er Tale om Opførelse af en ny Kirke. Det er ikke Menighedsraadet, med hvem der forhandles, eller som sætter sig i Spidsen for at gennemføre Sagen. En Komité, valgt af de Beboere, som ville faa Gavn af at blive knyttede til den ny Kirke, søger at gennemføre Sagen ved Indsamling af Midler osv., henvender sig til Ministeriet, og med denne Komité forhandler Ministeriet videre. Fremgangsmaaden her ved Vanløse er ganske stemmende med, hvad der er sket i ethvert Tilfælde, hvor en ny Kirke ønskes opført ved Tilskud fra Beboerne og Bidrag fra Statskassen.

I Anledning af de øvrige ikke faa, af

mig stillede Ændringsforslag, ønsker jeg først blot at bringe Udvalget en Tak for dets enstemmige Tiltræden af mit Forslag om et forhøjet Tilskud til Pensionskassen for de private Realskolers Lærerpersonele, saavel som af et lignende Forslag om Understøttelser til afskedigede Bestyrere og Lærere ved private højere Almenskoler. Jeg har dernæst stillet et Forslag om at forhøje den særlige Understøttelse, der for Tiden er 20,000 Kr. ved Siden af det i Seminarieloven fastsatte Beløb paa 60,000 Kr. til trængende Elever paa Seminarierne. Jeg har i Udvalget henvist til, at Seminarieloven skal revideres næste Aar, hvorved dette Forhold angaaende Tilskud til Eleverne vil blive ordnet i en nær Fremtid, hvilket i det Referat, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds gav, blev til, at jeg kort og brutalt havde sagt nej og atter nej; jeg vilde ikke have nogen Forhøjelse. Jeg har henvist til, at Seminarieloven kommer til Behandling næste Aar, og der vil saa være Tale om en endog ret betydelig Forhøjelse, som jeg haaber vil blive gennemført. Men selvfølgelig har jeg meget gerne modtaget Tilbud om allerede for i Aar at faa en ekstraordinær Bevilling. I de sidste Aar er nemlig Tilgangen af Elever til Seminarierne vokset meget stærkt, og det Beløb paa 80,000 Kr., som er til Disposition til Understøttelse af trængende Elever, har derfor kun kunnet uddeles i mindre Portioner, da det skal fordeles mellem saa mange flere. I 1898, da den ny Seminarielov traadte i Kraft og Bidraget ifølge den fastsattes til 60,000 Kr., havde Seminarierne, Statens og de private, i alt 736 Elever. Det næste Aar, 1899, var der en betydelig Fremgang, idet Tallet var 825. I de følgende 4 Aar var Fremgangen langt fra saa stor, Tallene vare nemlig 896, 921, 938 og 971. Men fra 1904 har Tilgangen været meget stærk, saa at man hvert Aar er kommen ind i et nyt Hundrede. Antallet var 1903, som nævnt, 971, i 1904 var den 1,082, i 1905 1,188, 1906 1,262 og nu 1,342.

Jeg har stillet forskellige Ændringsforslag om Forhøjelse af Udgifterne ved de anerkendte Forskoleseminarier, Ændringsforslag, der høre sammen med det af den ærede Ordfører oplyste Forhold, at der fremtidig vil forlanges 1½ Aars Ophold paa et Forskoleseminarium, hvilket Loven giver Ministeriet Adgang til. Jeg takker ogsaa for disse Bevillinger og for, at Udvalget dermed har tiltraadt Tanken deri. Det ærede Medlem for Københavns Amts